

Eksempel:

Det antages, at en fordring på 100.000 kr. er købt for 50.000 kr., og at der betales et årligt afdrag på 5.000 kr.

$$\frac{100.000 - 50.000}{100.000} \times 5.000$$

Det vil sige, at den skattepligtige kursgevinst udgør:

$$\frac{50.000}{100.000} \times 5.000 = 2.500\text{«}$$

Gevinst og tab på fordringer opgøres efter lagerprincippet som forskellen mellem værdien ved indkomstperiodens begyndelse med tillæg af anskaffelsessummen for køb i indkomstperioden og med fradrag af afståelsessummen ved salg i indkomstperioden og værdien ved indkomstperiodens udløb.

Gevinst og tab på gæld opgøres efter lagerprincippet som forskellen mellem gældens værdi ved indkomstperiodens begyndelse eller gældens værdi ved påtagelsen med fradrag af afdrag i indkomstperioden og gældens værdi ved indkomstperiodens udløb.

Omkostninger i forbindelse med erhvervelse af fordringer og stiftelse af gæld, f.eks. gebyrer, kurtage, stiftelsesprovision og stempelafgifter, kan tillægges den faktiske anskaffelsessum. I de tilfælde, hvor der anvendes indgangsværdier, f.eks. efter § 41, stk. 14-17 og § 42, stk. 12-15, kan omkostninger ved erhvervelsen henholdsvis stiftelsen ikke tillægges indgangsværdien.

Tilsvarende kan omkostninger i forbindelse med afståelse og indfrielse fradrages i den faktiske afståelsessum henholdsvis indfrielsessummen.

Det foreslås i stk. 2 og 3, at det hidtidige FIFO-princip ophæves og erstattes af en anvendelse af den gennemsnitlige anskaffelsessum for fordringer i danske kroner og for fordringer og gæld i fremmed valuta.

For fordringer og gæld i fremmed valuta skal den gennemsnitlige anskaffelsessum anvendes på fordringer og gæld, der er »udstedt« på ens vilkår af samme udsteder. Kun fordringer i samme valuta kan anses for »udstedt« på ens vilkår.

En valutakonto anses for en fordring i fremmed valuta, hvor renterne anses for erhvervet på forfaldstidspunktet til valutakursen på dette tidspunkt. Den løbende rentetilskrivning på en valutakonto påvirker dermed den gennemsnitlige anskaffelsessum på kontoen (fordringen). Det samme vil være tilfældet, når der er tale om en valutakonto vedrørende gæld. På en valutakonto vedrørende gæld skal der ligeledes beregnes nye gennemsnitlige anskaffelsessummer,

når maksimum forhøjes. Indsættes der beløb på en valutakonto (fordring), skal der ligeledes beregnes nye gennemsnitlige anskaffelsessummer. Den valutakurs, der skal anvendes, er valutakursen på det tidspunkt, hvor den skattepligtige indsætter beløbet på kontoen.

Hvis fordringen eller gælden er erhvervet eller stiftet før skattepligtens indtræden, anses fordringen eller gælden for erhvervet eller stiftet på det oprindelige tidspunkt, men anskaffelsessummen er værdien ved skattepligtens indtræden. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 36.

Ved ophør af skattepligten beregnes gevinst og tab på fordringer og gæld på tidspunktet for skattepligtens ophør. Afståelsessummen er værdien på det pågældende tidspunkt. Der henvises til bemærkningerne til § 37.

Til § 27

Realkreditinstitutter, der er godkendt i henhold til realkreditloven, Dansk Landbrugs Realkreditfond, Kreditforeningen af Kommuner i Danmark, Danmarks Skibskreditfond og filialer af udenlandske kreditinstitutter omfattet af realkreditlovens § 3, er kendetegnet ved, at deres udlånsvirksomhed fungerer under et balanceprincip. Det vil sige, at der principielt er symmetri mellem instituttets indbetalinger og udbetalinger med de i realkreditloven beskrevne muligheder for afvigelse.

Fordringer, gæld og finansielle kontrakter skal efter kursgevinstloven ansættes til markedsværdi. Markedsværdien af institutternes gæld er obligationernes kursværdi. De finansielle kontrakter værdiansættes på tilsvarende måde. Fastlæggelsen af markedsværdien på instituttets fordringer (pantebreve) skal bl.a. ske ud fra en vurdering af kreditrisikoen på pantebrevet. Det vil sige, at værdiansættelsen af pantebrevene skal ske under hensyntagen til hver enkelt låntagers økonomiske forhold. Dette forhold, men især låntagerens solidariske hæftelse og en højere kreditvurdering af realkreditinstitutterne betyder, at anvendelse af markedsværdier typisk vil føre til højere værdier på gælden (obligationerne) end på fordringerne (pantebrevene). Resultatet vil blive en skattemæssig asymmetri, uanset den principielle symmetri på betalingssiden.

For at imødegå dette foreslås derfor en særlig regel for værdiansættelse af institutternes fordringer (pantebreve). Efter forslaget skal institutterne ved værdiansættelsen af pantebrevene i stedet for markedsværdien anvende det beløb, pantebrevene kan indfries til. Ved indfrielsesbeløbet skal forstås indfrielsesomkostninger eksklusiv kurssikring, rentebe-